

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. január 1.
(újév)

Horváth Géza

„...MINDENT ISTEN DICSŐSÉGÉRE TEGYETEK!”

Lekció: 1Korinthus 10,23-33

Alapige: 1Korinthus 10,31

Akár esztek tehát, akár isztok, bármi mást cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek!

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy az esztendő első istentiszteletén, első napján is hozzád emelhetjük tekintetünket. Hálás a szívünk, amiért ez a nap is érkezett, amiért magunk mögött tudhatjuk az elmúlt esztendőt, amelynek valljuk: minden napja a te jószágodnak és szeretetednek a tanúsága.

Köszönjük, hogy felébresztettél bennünket erre az esztendőre, te, akinek esztendők nincsenek léteben.

Áldunk azért, hogy most is magasztalhatjuk örökkévalóságodat, hogy csak mi vagyunk idői korlátok közé szorított emberek. Te Ura vagy az időnek, tied az idő és annak részei is. Te vagy az örökkévaló, a fenséges, a dicső, a magasztos.

Ezért áldunk most is, téged magasztalunk, Urunk, és ahogy az énekben is énekeltek: kérünk, hogy ezt az esztendőt is áldásoddal koronázd meg, Úr Isten. Hadd legyenek ezek az áldások lelki áldások elsősorban, hiszen nem biztos, hogy ennek az esztendőnek minden napja örömet, jót, bőséget fog hozni nekünk. De hozzon mindenképpen áldást, vagyis a te jelenlétedet, szentségedet. Hozza nekünk a te szeretetedet, Urunk, amely a rossz napokban is tűrővé tesz bennünket, amely soha nem irhatja ki szívünkéből a hitet, és soha nem von kérdőre téged, hanem csendesen annyit tud mondani: „bizony, javamra vált a nagy keserűség.”

Nem tudjuk, Urunk, mit fog hozni ez az esztendő, de kérünk: áldásoddal koronázd meg, és hadd legyenek ezek az áldások testi áldások is. Gondoskodj rólunk, Urunk. Szeretnénk mi is az ige szavával elmondani: gondjainkat rád akarjuk vetni, mert neked van gondod ránk.

„...MINDENT ISTEN DICSŐSÉGÉRE TEGYETEK!”

Tarts meg bennünket ebben az esztendőben ebben a gondviselő szeretetben, igéd közelében, gyülekezetedben, egyházadban. Tarts meg bennünket, Urunk, az országban, amelybe átvittél bennünket véred, megtisztító kegyelmed által.

Kérünk, tartsd meg életünket, kedvezz nekünk és toldj még napjainkhoz napokat, éveinkhez éveket.

Kérjük, áldd meg szeretteinket is, Urunk, azokat is, akik téged még nem ismernek, akik nem tőled várnak mindent, és nem neked adnak hálát mindenért. Add, hogy életünk bizonyosságtevő élet lehessen felénk is ebben az esztendőben, és mások felé is.

Kérünk, indíts útra igéddel most is bennünket. Olyan kedves, amikor felhő és tűzoszlopban jártál elöl. Szentlelked és igéd által járj elöl, Urunk. Hadd kérjük együtt most, ezen az első istentiszteleten: vezess Jézusunk, s véled indulunk.

Ámen.

Igehirdetés

Az újévi ígénk nemcsak erre napra, erre az órára szól, hanem úgy gondoljuk és az az érzésünk mindig, hogy az egész évre is adja nekünk a mi Urunk. Jó lenne ezt aranymondásként megtanulni, ahogy a gyermekek megtanulnak egy-egy igét minden istentiszteleten.

Jó lenne, ha mi is megtanulnánk ezt az igét, Isten Lelke pedig beírná a szívünk hústáblájára, amit kaptunk a mi örökkévaló Urunktól erre az első istentiszteletre ebben az évben: 1Korintus 10,31: „Akár esztek tehát, akár isztok, bármi más cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek!”

Emlékszem, hogy a 90-es években az ú.n. rendszerváltás után nagy pályázati lehetőségek voltak, akkor először nyílt lehetőség arra, hogy az egyházak vagy civil szervezetek is pályázatot nyújthassanak be a minisztériumokhoz különféle célokra.

Emlékszem, bár huszon-egynéhány éve történt, volt akkor egy olyan szó, amit minden pályázatba bele kellett írni. Egy felkapott szó volt, amely úgy hangzott: prevenció. Mindegy volt, hogy egészségügy, szociális szféra, gyermeknevelés vagy ifjúsági munka, ha ezt a szót beírtuk, azt lehetett mondani: nyert ügyünk van. Akkor olyan vezetés volt a minisztériumokban, akik azt tartották fontosnak, ha valami preventív jelleggel, tehát megelőző jelleggel történik, akkor az biztos, hogy nagyszerű és jó.

Az jutott eszembe, amikor ezt az igét megkaptam és elkezdtem rajta gondolkodni, hogy igen, ilyen a mi Urunk is. Preventív jelleggel ad nekünk január elsején egy igét. Tudniillik Isten is azt akarja, hogy megelőző szeretettel figyelmeztessen és tanácsoljon bennünket. Lehet akkor orvoshoz menni, amikor baj van és betegek vagyunk, de lehetne megelőzni, ha nem is minden betegséget, de némely betegséget.

A hit versenypályán azért sok akadályt, amit felborítunk, ledöntünk, meg lehetne spórolni. Sok csalódást, sok könnyet el lehetne kerülni, ha figyelnénk arra az Úrra, aki nemcsak azt látja, amit mi, ami a szemünk előtt van, aki az egész utat látja előttünk. Tudja, merre járunk, merre megyünk, mit fogunk szólni, hogyan fogunk dönteni. Jó lenne, ha preventív jelleggel hallgatnánk ma ezt az igét, Isten megelőző figyelmeztetését erre az esztendőre nézve: „Ezért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek!”

Nézzük meg, mi volt az az ok, ami miatt Pál apostol erről beszél: esztek, vagy isztok. Azért olvastam fel az egész fejezetből azt a részt, amely arra vonatkozik, hogy Korinthusban mi volt az a probléma, amire Pál apostol itt elmondja ezt az igét: mindent Isten dicsőségére tegyetek!

A bálványhús kérdése a korinthusi levélben igen nagy téma. Abban az időben a mészárszékeken úgy vágták le az állatokat, hogy azt előzőleg valamilyen bálványistennek ajánlották és áldozták. Előfordult, hogy a húst a mészárszékekben el is adták, és keresztyének, a gyülekezet tagjai is megvették ezt a húst és megették.

Azután jött a nagy kérdés: vajon tehetjük-e ezt? Vajon megvehetjük-e a piacon a bálványáldozati húst, vajon nem lesz-e lelki kárunkra, és ha megkínálnak vele bennünket valahol, akkor vajon szabad lelkiismerettel megehetjük-e? Ezért mondja az apostol: akár esztek, akár isztok, egy mérce van, mégpedig az, hogy Isten dicsőségét munkálja-e? Mindent Isten dicsőségére tegyetek! Pál apostol teljesen kibővíti a kört, nemcsak az evés és ivás kérdését veszi elő. Ezért teszi hozzá: bármi mást cselekesztek. Vagyis a hívő ember életének nincs vagy ne legyen olyan területe, az életének, munkájának, tennivalóinak, beszédének, amelyben ne az Isten dicsőségét keresse és Isten dicsőségét munkálja.

Azért ajánlja ezt nekünk megelőző szeretettel a mi Urunk, mert gondoljuk el, ebben az esztendőben mi-mindent fogunk tenni. Hány szót, vagy mondatot fogunk kimondani. Hány kilométert fogunk megtenni ebben az esztendőben. Jobb, ha nem is gondolunk rá, jobb, ha össze sem számoljuk. Lesznek ebben az évben is tévedések, bukások, melléfogások, de ne felejtsük el: bennünket figyelmeztetett a mi Urunk január 1-én arra, hogy akármit cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek.

A hívő ember cselekedeteinek ez a mércéje. Milyen fontos a mérce? Az elmúlt napokban bizonyára többen figyeltük a hőmérőt. Mióta Budapesten vagyok, ilyen hideg még nem volt. Miért nézzük? Nem csak azért, hogy tudjuk, hanem például eszünkbe jutnak ilyenek: a csap nem fog-e elfagyni, vagy éppen, ha a raktárban tárolunk valamit (mi a virágokat, a virághagymákat ott tároljuk), vajon nem fognak-e megfagyni, mert nem mindegy, hogy mínusz 3 vagy 17 fok van.

Így van az Isten igéje is, hogy a hívő ember számára meg ez a mérce, amit itt olvasunk: bármit cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek. A mérce számunkra azt jelenti, hogy nem úgy, ahogy én gondolom, nem úgy, ahogy mások tanácsolják, vagy ahogy én szoktam, hanem az a kérdés, hogy amit teszek, szólok, amit cselekszem, az Isten dicsőségét fogja-e munkálni. Hiszen nekünk ez a mérce, hogy gondolatunk és beszédünk úgy fénylék és úgy tündököljék, hogy abban Isten gyönyörködhessen. Úgy, mint Jóbnál, akiről azt mondja: istenfélő, bűngyűlölő és igaz ember.

Korinthusban tehát sok probléma volt, hogy a bálványhúst meg lehet-e enni, szabad-e vele élni, vagy nem. Ezért mondja Pál apostol: Isten mércéje szerint mérlegetek.

Ebből az igéből röviden öt üzenetre figyeljünk, ami ebben a szakaszban szépen benne van.

1. Az első mindenképpen az, hogy aki Isten dicsőségére akar élni ebben az esztendőben, az csak úgy teheti, ha Isten Jézus Krisztus által megszabadította bű-

neiből őt. Ezért hivatkozik Pál apostol arra a szabadságra, amellyel Jézus Krisztus őt, meg még sokakat Korinthusban megszabadított. Csak az az ember kész és képes Isten dicsőségére cselekedni, aki a Lélek szabadságában tud járni és élni.

Éppen ezért ez az alap. Isten népe szabad nép, még akkor is, ha fizikai értelemben például börtönben van, mint Pál apostol, aki több levelét börtönből írja, és mégis olyan lelki szabadságról tanúskodik nekünk az írásaiban, hogy az teljesen megdöbbenítő. Hallottuk az evangélizáción a múlt évben, amelynek az volt a címe: Bilincsben is szabadon. A kezein ugyan bilincsek voltak, de a szívéen már nem voltak bilincsek.

Az az ember tud Isten dicsőségére élni, aki elmondhatja: „az ördög terhes fogóságából híven feloldozott, a bűnnek kemény igájából szabadságra hozott”. Tulajdonképpen az Isten dicsőségére való élés az ebben a szabadságban való járást jelent. Mert Isten nemcsak azt akarja, hogy szabadok legyünk, hanem azért cselekszik, hogy szabadok is maradjunk.

Amikor Isten a Tízparancsolatot adja a Sínai hegynél, akkor azért adja, mert a nép ugyan kijött Egyiptomból, az idegen népnek a fogságából, de Isten azt akarta, hogy ez a nép szabad is legyen. Azt akarta, hogy szabad is maradjon. Azt akarta, hogy ebben a szabadságban megálljon. Azt mondja nekünk az ige, hogy abban a szabadságban, amelyre Krisztus szabadított bennünket, abban álljunk is meg. Abban találjon bennünket a testben visszatérő Jézus Krisztus, amikor eljön ítélni élőket és holtakat.

Ezért a hívő ember életében a szabadítás uralomváltást jelent. Megszabadít valamiből és felszabadít valamire. Isten nemcsak kihoz valahonnan, hanem mindig bevisz valahova. Megszabadít valamiből és felszabadít valamire. Mire szabadítja fel Isten az övéit? Arra, hogy ezentúl Őneki éljenek. Annak, aki érettük meghalt és feltámadott. Ezután Jézus Krisztus legyen az Uruk. Ő növekedjen — ahogy olvastuk —, mi pedig alább szálljunk.

Hányan kérdezték tőlem, amikor úgy gondolták, hogy döntés előtt vannak, hogy inntól kezdve Jézussal vagy Jézus nélkül. Akik nagyon féltek, azok azt kérdezték: szabad-e majd ezután..? Az ige azt mondja: szabad. Mert a hívő embernek nem az a kérdése, hogy szabad-e. Aki Jézus Krisztusban van, annak nem az a kérdése, hogy valamit szabad-e, hanem teljesen más kérdései vannak. Az egyik az, hogy használ-e nekem, a másik pedig, hogy építi-e a másikat. Ez a két döntő kérdés.

Valaki megkérdezte: szabad-e meginnom egy üveg sört, ha megtérek? Mondtam: persze, hogy szabad. Ha a bálványhúst meg lehetett enni a hívő embernek (nem akarok senkit sörivásra biztatni)... Két dolog a fontos: használ-e nekem, hittemnek, Krisztusban való életemnek, szolgálatomnak. A másik: építi-e a másikat, vagy éppen rombol benne valamit. Nem az a kérdés, hogy szabad-e, mert a Krisztusban hívő ember szabad. A bűn szolgája gyáva rab, de a Krisztusé szabad. Használ-e nekem, építi-e a másikat? Akit a Fiú megszabadít, az valósággal szabad — mondja az ige —, de ez a szabadság mit jelent neki? Azt, hogy „járjatok méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére”.

2. A második, amit ez az ige mond: az Isten dicsőségét az az ember tudja szolgálni, aki nem a maga hasznát keresi, hanem a másikat.

Érdekes, hogy Pál apostol legalább három levelében foglalkozik ezzel a kérdéssel: az Efézusiban, a Rómaiban és az Első Korinthusiban. Pál apostol nagyon érzékeny volt. Azt mondja a hívőknek: ne a magatok hasznát keressétek, hanem a másokét! Isten dicsőségét tudniillik ez munkálja. Miért? Azért, mert nekünk olyan Istenünk van, akinek az egyszülött Fia nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő, hanem szolgálai formát vett fel. Engedelmes volt halálig, mégpedig a keresztfának haláláig. Nekünk, a hívő embernek olyan szabadító Krisztusa van, aki nem magának kedvezett. Eljött a Golgota keresztségére, a kínra, halálra jött, hogy megmentse az övéit.

Akkor a hívő ember Isten dicsőségét hogy kereshetné úgy, hogy munkálhatná úgy, hogy maga felé hajlik a keze? — Ismerjük a közmondást. A maga hasznát, kényelmét, maga javát keresi. Azt mondja Pál apostol: nem, az Isten dicsőségét úgy tudod munkálni, ha a másikat tartod szem előtt, különbnek tartod magadnál, és az ő építését fogod munkálni.

3. A harmadik üzenete az igének nagyon érdekes: Isten dicsőségét nem úgy lehet és kell munkálni, hogy bezárkózunk hívő életünk világába. Ezt is kiolvashatjuk az igéből, mert sokan tévedésben vannak. Jaj, nem megyünk ki a világba! Jaj, bezárkózunk a mi hívő világunkba. Mert jaj, de csúnya emberek vannak a világban.

Milyenek a világ fiai? Mit mond Pál apostol? Azt mondja: „mindazt, amit a húspiacon árulnak, megehetitek, ne kérdezzetek semmit lelkiismereti okokból.” Azaz hol találhatik a hívő ember? A húspiacon.

Azt mondja: kimentek a húspiacra, ne kérdezzétek azt, hogy ez honnan van, kinek szentelték, vajon nem bálványhús-e? Nézzétek meg, hogy friss-e, azt meg lehet nézni, hogy nem bűdös-e, vagy hogy mennyi az ára, azt meglehet nézni, de lelkiismereti okból ne kérdezzetek. Gazdasági okból lehet. Egészségügyi okokból lehet. Hol van a hívő ember? A húspiacon.

Azt mondja Pál apostol a következő versben: ha meghív titeket a hitetlenek közül valaki, és el akartok menni, mindent megehetitek, amit elétek tesznek. Hol van a hívő ember? A hitetlen vendégségében. El lehet menni? Ha meghív titeket egy hitetlen, és el akartok menni, akkor menjetek el.

Értjük, milyen szabadságot ad Isten az embernek? Nem azzal munkáljátok az én dicsőségemet, hogy nem mentek el, hanem azzal munkáljátok, hogy ott rám mutattok. Elmehet egy hitetlen közösségbe a hívő ember? Azt mondja az ige: és ha el akartok menni... Ha el akarsz menni, elmehetsz. De nem az a kérdés, hogy elmenjek-e, hanem az a kérdés, hogy kit képviselek ott.

Megint: képviselem ott az Isten dicsőségét, fenségét, szentségét? Mert Isten dicsősége ennyit jelent. Az Ő fensége, dicsősége, örökkévalósága, egész lénye. Vajon úgy megyek oda, mint Isten követe? Mint küldött, mint misszionárius? Nem az a kérdés, hogy betehetem-e a lábam egy olyan helyre. Hol van a hívő ember? A világban. De tudjuk a János 17-ből, mióta olvassuk, hogy Jézus Krisztus nem is a világból veszi ki az övéit. Jézus Krisztus a világból kihívja, de nem veszi ki a világból. Mert a világ lelkiülete, szennye már nem áradhat be az életébe. Mert megtöltekezett Lélekkel, megtelt Krisztus szeretetével és irgalmával, és éppen ezért lelkileg nem kötődik a világhoz. Testileg lehet kötődni a világhoz, ha a húspiacon vagytok, ha a munkahelyen. Te nem hagyhatod ott a munkahelyedet, hogy holnap

már ide sem jövök be, mert nem tudsz elmenni olyan helyre, ahol nem hallasz egy káromkodást.

Nem lehet, hogy ne menjünk el a boltba vásárolni. Itt nem az a kérdés, hanem az, hogy lelkileg kihez kötődünk. Nem az, hogy testileg hol vagyunk, hanem, hogy lelkileg hol vagyunk.

Amikor Isten népének életét ez határozta meg, hogy testileg hol van: azt mondják a fogságban például, hogy most a hegedűket akasszuk fel a fűzfákra, itt nem lehet még énekelni sem. Dehogy nem lehet! Szállhatna az Istent dicsérő ének, mert az embernek nem az a fontos, hogy testileg hol van, hanem lelkileg hol van. Nem biztos, hogy ott kell lennie, de ne legyen ott lelkileg!

4. A negyedik, hogy Isten dicsőségét úgy lehet munkálni, ahogyan az igében olvastuk: „megütközésre ne adjatok okot.” Az Isten gyermeke három területen ténykedik. Pál úgy írja: a húspiacon, vendégségben és a gyülekezetben. „Megütközésre ne adjatok okot se zsidónak, se görögnek, se az Isten egyházának.” Tehát a harmadik terület a gyülekezet. A gyülekezetben nem evidens, hogy Isten dicsőségét munkálja valaki? Azt kell mondjam: nem.

Milyen jó lenne, ha mihelyt belépünk ide a Torockó-térre, már onnantól kezdve automatikusan munkálná valaki Isten dicsőségét. Nem. Automatikusan nem munkálja. De azt mondja: akármit cselekesztek, Isten dicsőségére tegyetek. Megütközésre ne adjatok okot. — Megint visszajön az apostol, és azt mondja, amit a Róma 14-ben, meg a Róma 15-ben a két rész elején elmond: „Tartozunk pedig mi erősek, hogy az erőtlének erőtlenségét hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk.”

A hívő ember a gyülekezetben is tud rombolni, de az nem munkálja Isten dicsőségét. Meglehet a véleménye valamiről, ki is mondhatja, csak nem biztos, hogy az Isten dicsőségét munkálja. Isten dicsőségét lehet, az munkálná, ha elkezdene csendben imádkozni. Ha azt tudná mondani: a töredelmes szívet te, Uram, szereted, az engedelmes lelket soha meg nem veted. Adj nekem töredelmes szívet és engedelmes lelket. Ez munkálná Isten dicsőségét. Ezért akármit cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek.

5. Az ötödik cél: hogy munkálja Isten embere az Isten dicsőségét? Ezzel fejeződött be ez az igeszakasz: „Nem a magam hasznát keresve, hanem a többiekét, hogy üdvözüljenek.” Miről van itt szó? Nem arról, hogy engem nagynak tartsanak, hogy engem elismerjenek, nem arról, hogy engem kitüntessenek, hanem arról, hogy üdvözüljenek.

Mert Isten dicsőségének a keresése ebben az évben is azt jelenti a számunkra (majd erről a jövő héten fogok beszélni itt az imaheti estén), hogy ha engem Isten megszabadított, akkor másokat is meg akar. Ha engem Isten megkeresett, akkor rajtam keresztül másokat is meg akar keresni. Azt mondja: az a cél, hogy üdvözüljenek. Nem az a cél, hogy ismerjenek egy hívő embert, hanem az, hogy ismerjék a hívő ember Urát és Krisztusát. Ez munkálja Isten dicsőségét.

Az a kérdés, hogy ebben az esztendőben fel fog-e ragyogni az életünkben és az életünkön keresztül Isten dicsősége? Vajon fogják-e ezt látni az Úrhoz való ragaszkodásunkban, a neki való engedelmességünkben, és a vele való áldott közösségünkben? Kire fognak mutatni cselekedeteink? Ott, ahol vagyunk, ott vajon viszik-e a mennyország egy darabját?

Szabaduljunk meg az önmagunk dicsőségének a keresésétől. Szabaduljunk meg attól, hogy minden cselekedünk mögött valamilyen furfangos, hátsó szándék legyen. Segítek, mert akkor nekem is segítenek. Adok, mert akkor nekem is adnak. Ezért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére tegyetek és tegyünk, akár itt a gyülekezetben, akár a világban.

Énekeljük a 278,8 versét.

Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás, :/
A szentek Urának legyen örök magasztalás!
Kiben soha nincs megváltozás,
Vagy ígérettől elhanyaglás:
Tőle fejünkre szálljon áldás!

Imádkozzunk!

Urunk, Ábrahámot vitted az ismeretlenbe, de nem a bizonytalanba. Filepet vitted a komornyik felé járatlan, de nem járhatatlan úton. Köszönjük, hogy bennünket is így akarsz vezetni, és ami nekünk nehéznek tűnik, azt te teheted könnyűvé és áldottá.

Kérünk, vezess bennünket a te utadon, Urunk, és magad légy ez az út, az igazság és az élet, amelyen járunk, és ahogyan megyünk.

Engedd, hogy ebben az esztendőben a te dicsőségedet munkáljuk, azt ragyogtassuk az emberek között. Ne bennünket lássanak, hanem a mi Urunkat, aki szabaddá tettél, aki megbocsátottál, és kihoztál a kárhozatból. Sziklára állítottad lábainkat. Aki ígéretekkkel biztatsz bennünket, és aki szeretettel veszel körül akkor is, amikor semmi szeretetre méltó nem lesz bennünk.

Köszönjük, hogy megelőző szeretettel hirdetteted igédet ma, hogy akár mit teszünk ebben az esztendőben, azt a te dicsőségedre tegyünk. Ne a magunk hasznát keressük, hanem a másokét. Ne magunkat toljuk előre, és gondoljuk magunkat pótolhatatlannak, nélkülözhetetlenek, hanem téged tudjunk vinni, te legyél nagy, Úr Jézus Krisztus, te magasztaltassál fel általunk.

Óvj meg bennünket minden bukástól, óvj meg bennünket a hitelenségtől vagy kicsinyhitűségtől. Óvj meg bennünket a kísértésekben, és óvj meg bennünket a próbákban, hogy soha ne kételkedjünk a te szeretetedben, amely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Köszönjük, hogy kész vagy velünk jönni, és mi boldogan mondhatjuk: igen, mindig velem Uram. Mindig velem. Ha nem láthat földi szem, akkor is téged követünk, és te vagy a mi Urunk.

Áldd meg életünket, szereteteinket, családjainkat, a gyülekezetet ebben az esztendőben is. Adj nekünk lelki alkalmakat, igéd áldott üzeneteit. Hadd tudjuk naponta kinyitni a Szentírást, mert nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely a te szádból származik. Hadd tudjunk előtted elcsendesedni sokat azért, hogy erőt merítsünk a harcokhoz, a feladatokhoz, a küzdelemhez.

Légy kegyelmes mihozzánk, Jézusért, a te áldott Fiaért kérünk, Istenünk.

Ámen.

285,1. 3-5 dicséret

1. Örök Isten, kinek esztendőik
Nincsenek létedben, :/:
Jelen vannak múltak, jövődök
Egy tekintésedben;
Minket pedig, mihelyt születünk,
Már a koporsó vár,
A bűn miatt lefoly életünk
S a halál velünk jár.

(...)

3. Uram, a te lelked ereje
Vélünk ily jót tégyen, :/:
Hogy jókedvednek esztendeje
Ez az új is légyen;
Atyai karoddal forgassad
A mi dolgainkat,
Dicsőségedre igazgassad
Minden szándékinkat.

4. Adj minékünk megújult szívet
És új indulatot, :/:
Tehozzád mindenekben hívet
És szent akaratot.
Újítsd meg rajtunk a te képed,
Mely áll szent életben,
Hogy lehessünk választott néped,
Élvén szeretetben.

5. Ez esztendőt testi jókkal is,
Uram, koronázzad, :/:
A szükséges mulandókkal is
Házunk felruházzad;
Földünket bő gyümölcsözéssel
Munkálkodásunkra
Áldd meg, hogy szükséges terméssel
Szolgáljon javunkra.